

...but who art you?

Lekker slapen, mooie dromen. Mijn lief had mij nog niet in slaap gekust of ik liep alweer te dolen. In een bos dat ik niet zag, want te veel bomen, het bladerdak te dicht voor het volle maanlicht om doorheen te komen. Ik was ongerust en ik dacht: dit is weer zo'n nachttrein naar nergens, ik spring eruit. Toen hoorde ik stemmen, ze zongen luid, het echode zacht.

We are the collection, action, action. We are the collection, action, action. Ik vrolijkte wat op, al iets minder verloren, de maan brak door en ik zag al meer bos. Het yellen zwol aan, ik spitste mijn oren, waar moest ik het zoeken, waar kwam het vandaan? Wie zijn jullie, schalde ik, wie o wie? Maar weer klonk dat liedje, we are the collection and we always will be.

Hebben jullie geen oren, ging ik verder, *wie* vroeg ik, in het Engels *who*. Niet *what* you are or will be is the question, ik wilde weten *who art you*. Wie wij zijn?, klonk het uit de struiken. De kunstwerken natuurlijk, dat spreekt toch vanzelf. Collectie betekent: een verzameling kunstwerken, van meestal bovengemiddeld niveau. Heb jij geen woordenboek of zo?

Hoho, ving ik op uit de krakende takken, doen wij nu al niet meer mee? Wij, de kunstenaars nota bene. Al ons lief en leed en wel en wee hebben wij omgesmeed tot het beste, en dat zijn jullie. Wij schiepen jullie al naar ons evenbeeld toen jullie nog sliepen. Jullie zijn dus meer de reflectie, als jullie dát nu eens riepen. Want de collectie, die grote namen, dat zijn wij.

Haha, woei er uit de hoogste bomen, daar heb je die scheppers weer met hun opschepperij. Dat gepronk met eigen veren kennen wij. Want als de suikertantes en broodheren zijn wij de zon waar alles om draait. Kappen wij dan ligt die hele kunst op z'n kont op straat. Dus zijn wij de collectie, want alleen voor wie haar ook hééft is dat waar. Geen être zonder avoir.

Wij, zei een stem, zijn het publiek, de bloedstroom van de kunstfabriek, wij vullen de museumzalen. Maar aan reflectie doen wij niet, zeker niet in vreemde talen. Het oog is altijd onze gids, wij houden het graag puur, zien feilloos de verschillen tussen waardevol en duur. Wij kijken om het kijken, en dus is de collectie die wij zijn met geen andere te vergelijken.

Daar bleef het bij, ik riep nog hallo, alles wat ik terugkreeg was een zacht low low. Het zweet brak me uit en mijn hart ging te keer, ik sprong uit de trein en leefde weer. Slappend als een roos lag daar mijn lief, god wat was ze weer sexy. Ik kuste haar wakker en ik zei: schat, wie zijn die wij van de collectie? Wat?, zei zij, die wij van de collectie? Dat zijn wij natuurlijk, wij!